Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות

מסכת שבת פרק ט

ר"מ חשון

שעורו, כדי לגרום, לחדד בו ראש הבדבר, עץ של אוקרון שראשו חד. צרור או אבן, כדי לזרוק בעוף להבריחו, רבי אליעזר בר יעקב אומר, שיעור כדי לזרוק בהבמה, שהוא אבן יותר גדול מכדי לזרוק בעוף, דאין אדם טורף לקח אבן כדי לזרוק בעוף להבריחו, דבדברמת קול סגי ליה להבריחו.

ז) חרס, שעורו, כדי לתן בין פצים עמדיו, כדי שמתפיחין ונעשין זה לזה וזה וכשישב חלל בין אחד לחברו סומכו בחרס דברי רבי יהודה, רבי מאיר אומר, אינו גדול מדרבי יוסי, רבי האור שעורו גדול מדרבי יוסי, רבי יוסי אומר, דשעורו כדי לקבל בו מפתן מים, אמר רבי מאיר, אף על פי שאין ראיה לדבר, דאינו חיב כשהוציא חרס פחות משעור כדי לחתת בו את האור אפילו הכי יש זכר לדבר דחרס עושי לחתת את האור דכתיב (שעיה כ. יח), ולא יצמצא במכתתו בהשברים הכתותים חרש לחתות אש מיקוד, אמר לו רבי יוסי, משם ראיה, בתמיהה, והרי כתיב (שם) ולחשוף, לדלת מים מגבא, וגומא קטנה שהמים נקבצים בה, ואם כן רואים דשם חשיבות כשראוי לקבל בו מים. ורבי מאיר סביר ליה דבקני קאמר קרא דאפילו מידי דלא חשיב לאינשי יכול לחשוף מים מגבא לא לשתכה ליה (נמר').

פרק ט א) אמר רבי עקיבא, מנין לעבודה זרה שמטמאה את אדם הנושאתו, ואת בגדיו, במשא בגדה. כמו שנדה מטמאה במשא. כן עבודה זרה מטמאה במשא. ואף על פי שנושא אותה בכלי ואינו נוגע, שנאמר (שעיה לא. כב) "תזרם" יהא העבודה זרה בעיניך כזרים, "כמו נדה" כמו אשה נדה שנקראת זרה, דכתיב (ויקרא טו. לט). "הנדוה" בנדתה" צא תאמר לו וליליף מה נדה מטמאה במשא אף עבודה זרה מטמאה במשא. אבל חכמים פליגי עליה וסבריא להו דאינו מטמא אלא במגע כשרץ (עבודה זרה מז. ב). **ב) מנין לספיקה שהיא טהורה,** שאינה מקבלת טמאה, שנאמר (משלי ל. יז) "דרך אניה בלב ים" ופשיטא דאניה בלב ים הא, אלא לאשמעינן דספינה הרי היא כים, מה ים טהור, כדתני בפרק א' מקואות, אף ספינה טהורה. **מנין לעגורה** קטנה שהיא ששה על ששה טפחים שוורעין בתוכה חמשה מיני עגורין, ירקות, זה עשר דברים כלכלים פרק ג' משנה ב, **ארבעה בארבע רוחות העגורה ואחד במצמצ,** (ציר' א) ומה שהקרנות סמוכים לא הוי ערבוב. דבכלאים לא קפיד רחמנא איניקה רק ערבוב, ולפי פרוש הרע"ב כלאים פרק ג' משנה א' זורע שבעה גרעינים בו ראש תור (ציר' ב) ודקה בערוגה שהיא לעצמה בתרוך שדה גדולה לא התירו. **שנאמר** (שעיה כא. יא) "כי כארץ תוציא" א. **"צמחה"** ב. **וכגנה זרועיה"** לשון רבים ג-ד. **"תצמיח"** ה. **זרעה לא יאמר,** ו' טפחים. **ג) מנין לפולטת שכבת זרע ביום השלישי שהיא טמאה,** בדברין לא נטרחה השכבת זרע וראויה לולדיל. **שנאמר** "**היו נכונים לשלשת ימים**" דהקפיד הכתוב על טמאי קרי במקום תורה, לכן הפרישם שלשה ימים

ר"מ חשון

שלא תטמא האשה כשתפלט, אבל אחר שלשה ימים אינה טמאה, דהשכבת זרע אינו שעורה אינו לחזרע. **מנין שמפרחיצין את הסוקרין** קטן שנימול, **ביום השלישי** למילה **שחל להיות בשבת.** ומתר לרחם חמין בשבת, דגם ביום השלישי מסקן הוא אם לא יקחצו אותו בחמין, ולכ שפן דמרחיצין את הקטן בראשון ושני למילה שחל בשבת, דאפילו הכי אינו מטמא אנאשי שכם (בראשית לד. כה) "**ויהי ביום השלישי בהיותם כואבים**" בדרי הקבים השלישי מרגישים עדין הכאב. **מנין שקושרין לשון של זהורית,** כמין לשון של צמר צבוע אדום, **חצאי בראש שעיר המשתלח, וחצאי בצוק.** ושבשהיה דוחה את השעיר בשמה היה הלשון מלבין, וידועין שמתפברא עונותיהם, **שנאמר** (שעיה א. יח), **"אם יהיו חטאיכם כשנים"** כצמר צבוע אדום, **כשלג ילבינו". ד) מנין לסיכה** בשמן **שהיא כשתיה ביום הכפורים,** אלא לא כשתיה ממש לחייבי כרת, אלא שהיא אסורה, **אף על פי שאין ראיה לדבר.** דקרא אירי ברחיצה (תוס') **זכר לדבר, שנאמר** (תהלים קט. יח), **"ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו"** מקיש סיכה לשתיה. **ה) המוציא עצים** שעורו, **צרי לבשל** בגרגרת **מביצה קלה** שהיא ביצת תרנגלת שקלה להתבשל יותר משאר ביצים, וכדתני בפרק ח' משנה ה'. המוציא **תבלין** כגון גנבגבל וכדומה, שיעורו, **כדי לתבל** בהם **ביצה קלה** של תרנגלת שהיא קלה להתבשל יותר משאר ביצים, **אף על פי שאין ראיה לדבר,** דקרא אירי ברחיצה (תוס') **זכר לדבר, שנאמר** (תהלים קט. יח), **"ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו"** מקיש סיכה לשתיה. **ה) המוציא עצים** שעורו, **צרי לבשל** בגרגרת **מביצה קלה** שהיא ביצת תרנגלת שק